

hvervsliv ikke skal »leve med en toldgrænse«, der går ned gennem Store Bælt.

Fremskridtspartiet så meget gerne den faste forbindelse etableret på nuværende tidspunkt og vil derfor være meget åben for eventuelle private virksomheder, der måtte ønske at bygge en sådan forbindelse. Viser det sig derfor, at der er interesse for at privatfinansiere en sådan forbindelse, bør folketinget hurtigst muligt gennem ministeren optage forhandlinger med de interesserede parter. Herpå sigter fremskridtsspørgsmål nr. 155 af 30. oktober 1978.

Der henvises endvidere til FREMSKRIDT 1977-11 side 13 f, 1977-12 side 11 og 1977-20 side 12 f., samt til Folketingstidende 1978-79 forhandlingerne spalte 853-953.

Fremskridtspartiet havde håbet, at folketinget den 19. oktober 1978 var kommet til en afklaring på spørgsmålet. Der var jo dagsordensat ikke mindre end to debatter herom. Det viste sig imidlertid, at grunden hertil alene var, at folketingets ledelse havde bøjet sig for ren og skær forfængelighed hos regeringen, der ikke ville affinde sig med, at man kunne klare sig med den forespørgsel, som allerede for meget længe siden var bebudet af centrumdemokraterne. I stedet ville regeringen absolut gennemtrumfe, at man først skulle gøre brug af det sterile redegørelsesinstrument, som desværre stadig

findes i folketingets forretningsorden.

Under alle omstændigheder må det, efter at 19. oktober-behandlingen blev afsluttet den 24. oktober, konstateres, at der stadig henstår flere uklarheder i Storebælt-sagen, og det kan folketinget simpelt hen ikke være bekendt.

Værst er det, at 1973-loven stadig forefindes uophævet i lovbøgerne. Dette er efter sagens forløb en juridisk uorden. Den kan udvikle sig til en parlamentarisk uorden, hvis en regering en uskøn dag finder på at spille med musklerne for at gennemføre 1973-loven, måske fordi den er til fals for pressionsgrupper, som har en usund operationsbasis i, at man ikke har mandet sig op til at ophæve 1973-loven, herunder en latent fare for, at der under en ny parlamentarisk situation kan blive iværksat skatteyderudgifter i milliardklassen på et teknisk forældet grundlag. 1973-loven bygger jo på teknikkens udviklingsstadium, som den var for en halv snes år siden. Den internationale udvikling i for eksempel tunnelbygning, brobygningsingeniørvidenskab, geologiforskning og havbiologisk indsigt har ikke stået stille i de forløbne år. Det er derfor torskedumt at blive stående på det udviklingstrin, som man befandt sig på engang for lang, lang tid siden.

Derfor må tavlen vaskes ren: 1973-loven må ophæves.